

Beide teams aanmoedigen

Ashley Stark

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in Zuid-Korea.

Jayne nam een laatste hap noedels. *Mmmm.* Lekker!

'Laten we Yut Nori spelen!' zei oom Ji-Ho.

Het was weer die tijd van het jaar! Haar familie vierde *Chuseok*, een traditioneel Koreaans familiefeest dat elk jaar in de herfst wordt gehouden. Vandaag was de familie van Jayne bij elkaar om veel te eten en samen Yut Nori te spelen. Yut Nori was het lievelingsspelletje van Jayne.

Iedereen zat in een kring op de grond. Jayne keek rond. Bij welk team wilde zij horen? Ze ging naast oom Ji-Ho zitten. 'Ik wil bij jou in het team!' zei ze. 'Wij gaan winnen!'

Oom Ji-Ho lachte. 'Met jou in ons team maken we zeker kans!'

Jaynes moeder zette het spelbord in het midden van de kring. Jayne hielp haar met de stukken klaarzetten. Ze gaven de vier stokjes aan het team dat mocht beginnen.

Jaynes nichtje Ana was als eerste aan de beurt. Ze gooide de stokjes in de lucht. Hoe de stokjes op de grond terechtkwamen, bepaalde hoeveel vakjes het team op het bord vooruit mocht. De vier stokjes lagen ondersteboven, wat betekende dat Ana een Yut had gegooid! Ze mocht de pion van haar team vier vakjes vooruit zetten *en* ze kreeg nog een beurt.

Maar Ana zat niet bij Jayne in het team.

Jayne fronste. Ze wilde niet dat het andere team zou winnen!

Jayne deed haar armen over elkaar en fronste. 'Ik hoopte dat ze niet goed zou gooien', fluisterde ze oom Ji-Ho toe.

'Kop op!' zei oom Ji-Ho. 'We zijn pas begonnen.' Hij glimlachte bemoedigend.

Na Ana's tweede beurt gooide het team van Jayne de stokjes. Maar ze mochten hun pionnen niet zo ver verplaatsen als Ana's team.

Bij elke beurt juichte en lachte de familie van Jayne. Jayne keek hoe de pionnen over het bord vooruit werden geschoven. Iedereen had plezier.

Iedereen behalve Jayne. Haar team was nog steeds aan het verliezen.

Toen was Jayne eindelijk aan de beurt. Ze gooide de stokjes in de lucht, maar slechts één landde ondersteboven. De pion van haar team mocht maar één vakje vooruit.

Jayne deed haar armen over elkaar. 'Ik stop ermee!' schreeuwde ze. 'Ik wil winnen.'

Opeens was iedereen stil. Toen ze opkeek, keek haar familie haar aan. Ze leken verbaasd dat ze zo boos was.

Jaynes wangen gloeiden. Ze vond het vervelend dat ze niet blij kon zijn voor haar familie. Ze werd meestal niet zo boos. Ze stond op om weg te lopen.

Oom Ji-Ho stak zijn hand uit. 'Je hoeft niet weg te gaan', zei hij. 'Het gaat niet alleen om winnen. Probeer gewoon plezier te hebben.'

'Oké.' Jayne ging weer zitten. Ze wilde net als de anderen plezier hebben. Ze haalde diep adem en keek naar haar neefje Ben, die de stokjes gooide.

'Goed gedaan, Ben!' zei oom Ji-Ho. Hij klonk blij. Jayne keek oom Ji-Ho met grote ogen aan. Hij moedigde het andere team aan! Misschien had hij daarom zoveel plezier.

Bij de volgende beurt besloot Jayne iedereen in *beide* teams aan te moedigen. Oom Ji-Ho had gelijk. Het ging niet alleen om winnen. Jezus kon haar helpen om blij te zijn voor haar familieleden, ook als ze zou verliezen.

Toen Ana weer aan de beurt was, glimlachte Jayne naar haar. 'Succes! Je kunt het.'

Ana glimlachte naar haar vanaf de andere kant van de kring. Jayne voelde zich warm vanbinnen. Ze had nu al meer plezier! ●

'Zoveel in het leven hangt af van onze instelling. Hoe we naar dingen kijken en op anderen reageren, heeft heel veel invloed.'

President Thomas S. Monson (1927–2018), 'Het overvloedige leven', *Liahona*, januari 2012, 4.